

Az emmauszi tanítványok: sok – kettő – egy...

Szeretem ezt a történetet, mert annyira életszerű! Talán nem a fel-nem-ismerés, vagy az eltűnés tekintetében, hanem az emberi viselkedésben.

A tanítványok **sokakkal** együtt voltak letörtek. Komoly tömeg elvárásait vetítették rá Jézusra, amikor evilági felszabadítást vártak tőle. Ha sokan búsulnak együtt, akkor bizony megsokszorozódik a bánat, mert mindenki kicsit „rálícitál” a másikra. Nem azt vizsgálja ilyenkor az ember, hogy kinek-kinek személyesen mi a bánata, hanem „habosítja” a nagy, sötét, mindent beborító felhőt.

Igaz: amikor örömteli felismerésre jutnak ez a két vándor, akkor is **sokakhoz** sietnek vissza (bár ez a „sok” azért biztosan kevesebb, mint a népvezért váró tömeg!). A tizenegy és a társaik együtt szomorkodtak, és aztán bizonyára együtt örültek az újabb jó híreknek.

- Így vagyunk ezzel mi is: könnyen bekapcsolódunk a kórusba, erősen hat ránk a tömeg...

Emmausz felé **két** tanítvány megy, nem egy: egyedül, és nem több: társaság. Két ember tud egymásra hangolódva beszélgetni. Itt már egymásra-figyelésről van szó: személyes érzések és gondolatok megosztásáról. Lehet, hogy csak visszhangozták egymás gondolatait, de ezek már biztosan a saját gondolataik, a saját szavaik, a saját érzéseik, a saját panaszai, a saját értetlenkedéseik voltak. Vélhetően nem vitatkoztak, hanem ki-ki elmondta, mit gondol, a másik meg talán csak hümmögött rá.

- Ha ott a másik, pontosan meg kell fogalmaznom, hogy mi bánt, vagy minek örülök – a másik csak így érthet meg. Sőt: milyen sokszor még így sem ért...

Jézus **egyedül** jött felénk: akinek rendben van a belső világa, az nem fél a magánytól, de nem is ragaszkodik görcsösen hozzá. Az szóba tud állni másokkal, annak kiforrott és megosztható gondolatai vannak. Világosan, összefüggéseket megmutatva beszél. Nem siet előre, de nem is akaszkodik az útitársak nyakába: ha marasztalják, marad; ha legyintenek rá, továbbmegy. És tud úgy beszélni és cselekedni, hogy érthetővé váljon a rá figyelők számára: az ő nyelvükön, az általuk értett gesztusokkal dolgozik: magyaráz és mutat, de nem oktat ki és nem hengerel le. Meggyőző lesz, de nem nyomasztó

- Vajon mennyit tanultunk már el Jézustól ilyen téren? Mennyire követjük a jó, az eredményes – lelkesítő! – példát?

Schanda Bea, Budapest